

EXPUNERE DE MOTIVE

La data de 6 noiembrie 1997, 14 state membre ale Consiliului Europei, printre care și România, au semnat la Strasbourg, Convenția europeană asupra cetățeniei.

Adoptarea documentului susmenționat s-a impus din dorința dezvoltării principiilor juridice în materie, care să conducă la reglementarea lor de o manieră cât mai uniformă în dreptul intern al statelor, prin promovarea cooperării internaționale între autoritățile naționale responsabile cu problemele de cetățenie, în vederea evitării cazurilor de apatridie.

Un astfel de instrument juridic unitar a apărut ca necesar și datorită pozițiilor diferite adoptate de state cu privire la problema pluralității de cetățenii, urmărindu-se găsirea unor soluții corespunzătoare pentru reglementarea drepturilor și obligațiilor cetățenilor care au mai multe cetățenii.

Convenția europeană asupra cetățeniei a intrat în vigoare la 1 martie 2000, prin depunerea instrumentelor de ratificare de către trei state, respectiv, Slovacia, Austria și Republica Moldova, până la începutul lunii aprilie 2001 fiind ratificată și de Olanda.

Convenția europeană asupra cetățeniei stabilește:

- Principiile generale în materie, precum și reguli specifice, inclusiv cu privire la obligațiile militare în cazul cetățeniei multiple, reguli ce urmează a fi adaptate, în scopul integrării în dreptul intern al fiecărui stat.

- Definirea unor termeni, cum ar fi „cetățenie”, „pluralitate de cetățenii”, „copil”, „drept intern”.

- Dreptul fiecărui stat de a determina, prin legislația sa internă, care sunt cetățenii săi, legislație care trebuie să fie conformă convențiilor internaționale, uzanțelor și principiilor generale de drept în materie.

- Dreptul fiecărei persoane de a avea o cetățenie și, pe cale de consecință, obligația evitării cazurilor de apatridie.

- Principiul nediscriminării în acordarea unei cetățenii, care se referă la aplicarea egală a legii interne a statului, în cazul în care se decide acordarea cetățeniei, indiferent de sex, religie, rasă, culoare, origine națională sau etnică.

- Reguli generale privind dobândirea, pierderea și redobândirea cetățeniei.

- Probleme procedurale cu referire la soluționarea într-un termen rezonabil a cererilor în materia cetățeniei, motivarea scrisă a deciziilor autorităților cu atribuții în domeniu, dreptul la o cale de atac administrativă sau judiciară împotriva acestor decizii, caracterul rezonabil al taxelor ce trebuie achitate cu ocazia îndeplinirii procedurilor respective.

- Cazurile exprese în care pluralitatea de cetățenii poate fi admisă.

Persoanele care au mai multe cetățenii vor avea aceleași drepturi în statul în care își au reședința ca și persoanele care au exclusiv cetățenia aceluia stat.

- Reguli privind rezolvarea problemelor de cetățenie, în cazul succesiunii statelor.

- Executarea obligațiilor militare în caz de pluralitate de cetățenii, conform principiului: persoana care are cetățenia a două sau mai multe state părți nu este ținută să-și îndeplinească obligațiile militare decât față de unul din aceste state.

- Cooperarea între statele părți prin schimb de informații privind dreptul lor intern în materie, în scopul soluționării problemelor ce pot apărea cu ocazia aplicării Convenției.

Legea cetățeniei române, nr.21/1991, modificată prin Legea nr.192/1999 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.98 din 6 martie 2000, asigură o reglementare a problematicii în discuție în spiritul principiilor generale ale Convenției.

Cu toate acestea, în urma comparării prevederilor art.6 paragraful 4 lit.e) – g), art.8 paragraful 1 și art.17 paragraful 1 din Convenție, cu cele ale art.8 și art.26 din Legea nr.21/1991, precum și cu dispozițiile art.16 alin.(3) și art.35 alin.(1) din Constituția României, s-a impus necesitatea formulării de către România a unor rezerve cu privire la aplicarea prevederilor susmenționate ale Convenției, rezerve care sunt prevăzute în cuprinsul art.3 din proiectul de lege de ratificare.

De asemenea, pentru îndeplinirea cerinței exprimate în art.22 lit.b) din Convenție, în cuprinsul art.2 din proiectul de lege s-a prevăzut că, în România, „serviciul militar este obligatoriu pentru bărbații, cetățeni români, care au împlinit vârsta de 20 de ani, cu excepția cazurilor prevăzute de lege; aceștia pot fi încorporați până la vârsta de 35 de ani”.

Față de cele prezentate mai sus, a fost întocmit proiectul de lege alăturat, pe care, în conformitate cu prevederile Legii nr.4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, vă rugăm să-l aprobați.

